

från frågan a. (rattor, och ohjor) Från barnomsminne, ⁵⁴
Här är fråga om hur man frigjorde sig från rattor och
annan ohjor, för våra förfäder var det en ganska
bätt sak att skilya sig vid v antiga grälus, väggelus,
och bachellackar, man endast tog ett par stycken
och la de ner uti en väl tillhuten träask, gick tidigt
på en morgon vid boluppgången och satte denne ask
uti en sträv fram försadt mot nordligt väderstreck
och läste en bän för däm, vilken jag icke har reda på
men detta ord var innefattade, de de skulle fara iväg
och taga hela sitt fölye med sig, och icke återkomma
för än salen gick upp uti samma väderstreck som
dessa lus riktade sin resa, d v s - det måste vara en
sådan gammal eller gobbe som var hemmastadd med
trullari o. d. däremot loppas fans icke någon sådan
ätyärd att vidtaga, ty dessa små djur ^{var} är en större
och oren macht, och till att färgöra däm var det enda
medlett att elda behågnen och lägga in kläderna

Skriv endast på denna sida!

55

uti den stora ognsheltan efter eldningen och på så sätt
föryra dem, dock fick man icke hava värmen så pass
sträng all blädarna tog skada av ognsheltan, på de
alla flästa ställen gjorde man på samma sätt med
övrige sådana insichtar, utom sk-flättus. dem ville
man på inga villkor vara av med då man en gång
fått dem, ty att skilya sig ifrån dem dät var dät sam-
ma som att ruineras sig, och tillspillagiva sin hälsa
och tveknadd för hela sin framtid, ty under våra för-
fäders tid hållt man för och trodde att dätta små kung
var de mest turligaste av alla dyer, och de mest nöttiga
för att hålla broppen sund och frisk, men i allmänhet
fästes icke någott vidare uppsende vid sådan oren-
lighet under våra förfäders tid, ty sådant fans ju
nästan uti varje beov uti stor skala, och dät visade
sig så som att de trivdes mycket gott bland all slags
orenlighet på den tiden, facktem var att man
var så vanda vid allt sådant under många dagar.

Rattarnas resa

För att skilja sig ifrån rattar måste man anlita en mycket duktig trullmanstvärs eller en sh. käla för att bli av med dem, då där han i huset där han skulle göra sin värsamhet och visa sin konst måste man redogöra för hånne sina omständigheter med rattarnas uppträden på olika platser inom lägenheten deras skadegärelse o sv. där äfter fick man redogöra för vännar, och ovännar inom samhällshalten, samt vilken som var den största ovänn till husbonden, ty denne skulle till sist hava rattarna, dåna gamla begärde en viss beläning för att överfatta rattarna till den störste ovännem så att de icke skulle komma igån så länge man költ sig avoga mot varandra, ty blev sämjar god däm emellan kunde icke häva hålla däm hvor där, ty då skulle de snart återvända till sina fanna byer och åter taga gårdar uti besittning.

Nu gick denna hävan på gården under någon dag och
tittade in uti alla vrår och vinklar, dock ostörd, han talade
någott otviffligt för sig själv, detta måste vara under
lämmelviskan, denna beredning måste äga rum, där
efter avlämnade han sig från gården utom till att
säga någott till någon av församlingens innevärdare,
då skänktardagen kom då kom och så hävan för so-
lens uppgång, sammankallade rottarna gick före dem
och ledsagade dem över till sin nya plats, hos den
största avvännen dänne kunde uti sin omgivning
våra förfäder var mycket skeptiska och trodde på
starkt på trolleoi, och måste fördärskligt antita
trullgubbar och häxor nästan vid alla sina företag,
detta gjorde att heden dammen var stor och sevillesa-
tionen var inget annat till noll, och man levde
uteslutande bland häxor, trull, och spöken och
hyste stort respekt för allt sådant skräck.